Joana Xamena Cifre

menshak



Al meu home, qui sempre ha estat al meu costat.

A la meva filla Maria i al meu fill Miquel.

Als meus pares, especialment a ma mare,
tot un exemple de força i valentia.

MENSHAK

Joana Xamena Cifre



Ediciones Albores

MENSHAK
1ª Edición: Sevilla a 15 de Junio de 2023
©Copyright de la obra: Joana Xamena Cifre
©Copyright de la edición: Ediciones Albores
Email: info@edicionesalbores.com
ISBN: 978-84-19946-03-4
Depósito Legal: SE 1102-2023

Todos los derechos reservados. Queda prohibida la reproducción total o parcial de la obra, así como su contenido y/o el diseño de portada y contraportada.
La editorial se exime de toda responsabilidad sobre los posibles daños o perjuicios que pudiera ocasionar el contenido mismo de la obra.

L'AVENTURA

Em fa moltíssima il·lusió veure com persones estimades aconsegueixen acomplir els objectius vitals. I sé que na Joana Xamena Cifre ha superat molts obstacles per arribar a veure un gran somni acomplert: la publicació de la seva novel·la *Menshak*, una proposta literària que ens obliga a girar full a través de l'esquer de les preguntes ben dosificades. El resultat és un cúmul de vivències, entre la trama detectivesca i la tremenda inspiració que neix d'una cosmogonia edificada des de l'estrangeria, d'uns personatges que ens acompanyen al llarg d'unes pàgines dinàmiques i a través d'uns memorables paisatges. Al fons, com una ombra, batega el cor de l'autora, perquè s'ha deixat la pell amb cada paraula i cada intent. És per aquest motiu que els llibres que escrivim són el nostre millor autoretrat: ens capturen enmig del caos i ens reflecteixen de cara a l'infinit.

Des del naixement, he tengut la sort de topar amb mestres que m'han ajudat. Jo he volgut ser digne de la seva ajuda, de la seva generositat i del seu mestratge. És així com, amb humilitat però també amb ambició, he volgut estar a l'alçada i donar un cop de mà a la gent que ho necessitava en la gran baula de la literatura. Així he pogut oferir els meus coneixements i les meves passions, sobretot a l'Escola d'Escriptura de l'Ateneu Barcelonès, on vaig tenir la sort de coincidir amb na Joana Xamena Cifre i també amb el seu *Menshak*, inici d'una odissea narrativa que tant de bo sigui fructífera i poderosa, una possibilitat de comunicació que ara tu hauràs de continuar en el diàleg viu, i elèctric, que és la lectura.

Ensenyar a escriure, però, no és imposar patrons, sinó més aviat mostrar o fer prendre consciència de les eines que existeixen en el món de l'escriptura per tal cada persona no només les descobreixi sinó que les faci seves per treballar les obres que vulgui realitzar, tot en una fecundació i refundació de mites que han acompanyat la raça humana des dels seus començaments perquè té aquesta divina tendència a la narració. A través de les històries aprenem a viure amb més coneixement, descobrint com funcionen els engranatges del món i la maquinària del teatre que ens envolta. Davant d'això,

eufòria, sempre eufòria, perquè no és fàcil continuar batallant quan l'adversitat prolifera.

Tanmateix, sé del cert que na Joana Xamena Cifre ha encetat un aprenentatge que no s'acaba mai, una plenitud que reverbera amb cada nou futur, una llegenda que es reinventa a través de *Menshak* en el viatge heroic de la lletra. Des d'aquesta possibilitat constructiva, et trobes davant la primera constatació de l'aventura i del primer esglaó d'una escala que ja fulgura en l'eternitat, com deia William Blake. Ara és el teu torn. Deixa't emportar per la tinta universal, pel misteri i per l'èxtasi.

Jaume C. Pons Alorda
Novembre del 2022
Binior

L'interrogatori

Coloma s'aturà davant la porta de la comissaria, mirà el rellotge per cinquena vegada: mancaven deu minuts per les vuit del matí. Per l'estreta voravia marxava amb pressa molta gent que es creuava entre ella sense intercanviar cap paraula. Cada un feia camí ignorant a la resta de transeünts. Algú s'acostà a Coloma i li parlà, sentí murmuris indesxifrables a cau d'orella que no comprengué, possiblement el renou entorpia la comunicació o bé fou el poc interès que la periodista dedicà a aquella indigent. Estava tan capficada amb les seves pròpies reflexions que no pogué exhibir ni el més mínim interès en atendre-la, així que sols es molestà per enlairar les dues mans a l'alçada dels pits i mostrar-li ambdós palmells. Aquella dona reculà una passa i tot seguit s'allunyà, segurament decebuda davant la negativa de na Coloma per donar-li alguna moneda que pogués calmar les necessitats del dia. La veié partir, caminava a poc a poc, arrossegava els peus i un cop lluny la mirà amb llàstima, pensà que hauria d'haver estat més solidària; al cap i a la fi ella també se sentia insegura i desemparada.

Aquest fet la distragué un parell de segons. Eren les vuit, no podia arribar tard a la comissaria. Notà com la suor li regalimava pel clotell, així que buscà un mocador de paper a la bossa. Amb els dits de la mà esquerra el pinçà des d'un dels extrems i l'estengué damunt la dreta amb delicadesa, i amb un moviment tendre i eficient esborrà totes les restes de suor del coll i del front. L'estiu encara no havia entrat de ple, el sol començava a escalfar tímidament la ciutat. Portava banyada la camisa blava de cotó i una desmesurada sensació de xafogor li envaïa tot el cos. No hauria de ser una situació incòmoda per a ella, ja que des de ben petita estava acostumada a patir la calor i la humitat de les illes de la Mediterrània. Arrufà el mocador dins la mà i sentí els nus dels dits cruixir abans de llançar-lo a la paperera del carrer.

Omplí els pulmons d'aire amb força mentre s'endinsava dins les dependències de l'edifici de la comissaria. Ho feu de la mateixa manera com quan es llançava a l'aigua des dels esculls de la seva petita i enyorada platja del nord de Mallorca, i els buidà amb la mateixa intensitat i velocitat gaudint de la frescor de l'aire condicionat.

—Bon dia —era la veu d'un home que la mirava amb cara de fàstic. S'havia aixecat d'un bot.

A na Coloma li recordà als moviments bruscos d'un titella que s'enlaira amb frenesí mogut per la força dels fils que el sostenen. Sentí el pes de la culpa, sabia que la seva presencia havia importunat al funcionari. L'observà alguns segons, els suficients per comprovar que era un home baix, calb i amb un notable sobrepès. Portava el primer botó de la camisa descordat, deixant al descobert alguns pèls que guaitaven per damunt del nus de la corbata.

—Bon dia, som Coloma Sastre —aconseguí dir amb un fil de veu, mentre recercava dins la motxilla la targeta de presentació que li havia lliurat el dia abans l'inspector de policia.

—M'ha convocat el senyor... —no recordava el nom, tornà a sentir els degotalls de suor per l'esquena—. Carles, Carles.... —acotada palpava el sol de l'oficina sense abaixar la vista, la mantenia fitxa sobre els ulls d'aquell home d'aparença tan singular. La targeta que portava dins la bossa li havia relliscat de les mans i no la trobava.

—L'ha convocada l'inspector? —preguntà amb un to irònic.

—Sí, Carles Gual, l'inspector Carles Gual —Havia pogut consultar el nom a la targeta que ara tenia arrugada dins la mà. Coloma havia aconseguit mantenir-se, a la fi, dreta. Rígida, immòbil sense quasi parpellejar, sentí com un calfred recorria els músculs de l'esquena proporcionant-li un moviment involuntari que feu que se sentís encara més ridícula i ximple.

El funcionari no havia deixat d'observar atentament a na Coloma, la seva intensa mirada la incomodava moltíssim. Picava amb els cinc dits damunt el taulell, un darrere l'altre copejaven la fusta mantenint un ritme que tensava l'ambient i neguitejava a na Coloma, qui, confosa, reproduïa aquell compàs movent amb vehemència la targeta que sostenia arrugada dins la mà com si es tractés d'un ventall. El poc aire que movia li oferia una mica de conhort i també moderava lleugerament el seu estat de nervis. Ambdós intercanviaren mirades, ningú deia res, fins que Coloma volent rompre el silenci amb una veu seriosa digué:

—Tinc cita a les vuit amb l'inspector Carles Gual, sembla que vol fer-me algunes preguntes. Podria indicar-me on puc trobar-lo, si us plau? –Coloma parlava impulsant les paraules una rere l'altra, amb

cops de veu simples i clars. Ara parlava amb seguretat, de fet ho deia amb un to una mica alt, com si d'aquesta manera pogués evitar algun malentès.

Amb un gest, el funcionari li mostrà on hi havia la cinta del detector de metalls. No li agradava gens l'actitud d'aquell home, pensà que ho feia per intimidar-la i demostrar el poder que li atorgava l'uniforme de policia; buidà les butxaques de monedes, dipositá amb cura el telèfon mòbil dins una safata de plàstic, es llevà les ulleres de sol que portava enganxades al cap i li entregà el document nacional d'identitat, tal com ho exigia el rètol que penjava d'un vidre prop del túnel del control: «Faci entrega de la seva acreditació personal si us plau».

Coloma travessà l'arc de seguretat, volgué actuar amb rapidesa, així que recollí totes les seves pertinences, les posà dins la bossa, col·locà la targeta d'identificació dins la cartera i amb una mirada altiva feu entendre a aquell home que estava llesta per al pas següent: parlar amb l'inspector.

Unes poques paraules i un gest, aquest cop exageradament elegant, la convidaren a seguir-lo pel passadís. Ho feu com si la convidés a compartir un ball amb ell:

—Quan vulgui, senyora Sastre —I enfilà el passadís sense preocupar-se si na Coloma el seguia o no.

Caminava decidit cap a l'interior de l'edifici, s'aturà davant una porta de fusta massissa, Coloma pensà que era el despatx on per fi seria atesa. Picà tres cops suaus i empenyé la porta sense esperar resposta. Tornà a tancar la porta deixant a na Coloma dreta al passadís. Una bafarada d'olor de tabac li va retenir l'alè. Tossí amb discreció mentre es recolzava damunt del braç de ferro d'unes butaques polsoses. De sobte no pogué evitar observar la placa clavada a la dreta del portal: «Sala d'interrogatoris». Les lletres es deixaven llegir amb dificultat, la brutícia i el temps les havia degradades; na Coloma s'entretingué a passar el dit per damunt d'aquelles grafies impreses sobre un tros de llautó obscur com si aquest fet l'ajudés a descodificar el missatge.

Reculà, es col·locà davant el portal, i tan aviat sentí passes dins l'habitació es passà la mà pels cabells. Pensava amb la seva presència, no estava segura si era l'adient, quan la porta s'obrí de sobte i, una

altra vegada, es topà amb la mirada irònica i altiva del policia. De bon gust li hagués agradat fer-li una ganyota d'aquelles que li ensenyava a fer el seu avi quan era petita, evidentment, d'amagat dels pares. Un somriure deixà al descobert una dentadura pulcra i perfecta i, amb una passa llarga i exagerada, entrà dins el despatx deixant que la porta es tanqués enèrgicament. Aquell petit home es tornà a dirigir a na Coloma per segona vegada i sense moure cap múscul de la cara li digué:

—El senyor Gual l'atendrà immediatament.

A dintre l'esperava l'inspector, un home jove, malcarat, que mirà a na Coloma per damunt d'unes ulleres massa petites pel seu gust. Li mostrà el seient de davant de la taula i començà a remenar els fulls d'una carpeta.

Tres finestres amples amb les persianes mig tancades il·luminaven tènuement l'estança. Na Coloma s'entretingué observant com dos atrevits rajos de sol s'hi filtraven tímidament. No eren massa agosarats però deixaven constància de la gran quantitat de pols i fum que hi havia a l'oficina. Si hagués estat per ella, hauria corregut a obrir el finestral amb la intenció d'alliberar la humitat rància d'aquella habitació i permetre a la claror del dia i a l'aire fresc del carrer envair-la, però sabia que calia romandre asseguda en aquella vella cadira de fusta situada al mig de l'habitació. Es preguntà, també, si era casual la seva ubicació o si algú l'havia situada a consciència en aquell lloc estratègic des d'on es podia visualitzar tota l'habitació amb un simple moviment d'ulls. Sentia com si el temps s'hagués detingut. El trànsit del carrer Balmes li recordava els ronxos d'una colla de gatets acaronant-se; les mirades dels personatges dels quadres l'advertien que estava en un lloc tenebrós; paraules soltes sortien dels seus ulls i es capficaven dintre seu: alerta, sola, estàs sola, qui ets? Allunyà la vista de les parets, un sospir exagerat de l'inspector la retornà a la realitat, i fou llavors quan s'adonà que es movia inquieta damunt la cadira i la feia cruixir.

Coloma estava aterrada, hauria volgut abandonar aquell lloc tan fred i tenebrós, però sabia que estava obligada a quedar-s'hi; de fet, també volia satisfer la curiositat de saber el motiu pel qual l'havien citada. L'arribada d'una al·lota jove, senzilla, trencà una mica el silenci del despatx. Es dirigí cap a una tauleta situada a l'esquerra de la

de l'inspector i sense dir una sola paraula, ni tan sols fixar-se en na Coloma, amb alguns moviments que semblaren totalment rutinaris a l'astuta periodista, observà com aquella noia obrí l'ordinador i suposà que la seva intenció era enregistrar la conversa entre l'inspector i ella.

—Coloma Sastre, treballa vostè pel diari barceloní *Bonany*? —demanà l'inspector, sense presentar-se ni saludar-la, ni tan sols alçar el cap d'entre els papers.

—Sí, senyor.... Gual, fa onze anys.

—Coneix la periodista Laura Guillen?

—Sí, és clar, és la meva companya de feina —respongué Coloma—. És vostè l'inspector Carles Gual? Puc saber el motiu pel qual em tracten com si fos una delinqüent? —Coloma utilitzava un to de veu prou alt.

La jove secretària deixà de teclejar l'ordinador i per primera vegada aixecà la vista i la fixà al fons de la sala on hi havia asseguda na Coloma. Pocs segons després tornà a la seva rutinària tasca. Des de l'incòmode seient comprovà que l'inspector ajupit davall la taula apagava un cigarret amb la sabata. No obtingué cap resposta.

—Ha viatjat mai vostè a algun país asiàtic, concretament a l'Índia, per motiu de feina? —continuà preguntant l'inspector, acomodant-se una altra vegada a la cadira.

—No, mai. Qui viatjà aquest any fou, precisament, na Laura. Ella necessita conèixer món, encara li manca experiència i decisió. I a mi també senyor inspector, comissari, policia o..., per això jo.... —Coloma parlava mentre mostrava intenció d'abandonar l'habitació. Però no pogué acabar la frase, perquè un cop de puny sec damunt la taula li silencià la veu i feu que avortés la intenció de partir. Es deixà caure un altre cop a la cadira.

—Acostumi's a respondre el que li demano, senyora Sastre. Soc jo qui l'informaré quan pot partir, no vostè. De moment segui! Quin va ser el darrer article que va escriure el passat any 2009? —continuà demanant el comissari, després d'esbufegar dues vegades.

—Qui? Jo? Per què ho necessita saber? Ho pot comprovar a la mateixa redacció del periòdic. Allà tindrà tot el que demana.

—Li pregunto a vostè i, senyora Sastre, val més que sigui sincera —ho digué amb un to irònic que despistà encara més a na Coloma.

—La darrera quinzena de desembre vaig treballar en un article sobre la imminent erupció del volcà Mayón: quaranta mil persones van ser evacuades per por que no es repetís l'enterrament d'alguna ciutat propera al volcà, com ja va passar a l'any 1814 a la ciutat de Cagsawa. Si vol saber si vaig viatjar a Filipines, li diré que no. Vaig elaborar l'article sense moure'm de Barcelona —ho digué sense mostrar cap entusiasme per la informació, segura que aquell home ja ho sabia o, si no, podia comprovar-ho amb facilitat.

—És clar que no va viatjar a Filipines! Durant aquest temps era a Benarés preparant un article sobre gastronomia! —el senyor Gual ho digué tan enutjat que les galtes li havien tornat roges mentre s'aixecava de la cadira recolzant les dues mans damunt la taula amb una postura que na Coloma trobà massa provocadora.

—A Benarés? No! Quina bogeria! Qui va anar-hi fou na Laura, la meva amiga. Recordi que m'ha demanat si la coneixia —Coloma adoptà un to irònic davant la insistència de l'inspector. Ella negà, i no sols una vegada, haver viatjat a l'Índia, haver escrit un article sobre gastronomia i repetí vàries vegades que l'article que havia publicat era referent al volcà Mayón.

—No havia vist mai aquest article? —l'inspector li llançà el diari enfurismat, les fulles s'escampen per terra. La jove secretaria s'aixecà i li acostà un full on na Coloma reconegué un article publicat per la redacció en la qual ella treballava.

—És un tros del periòdic *Bonany*. Aquest article és el que va escriure na Laura, ja li he dit que ella havia treballat en un article sobre gastronomia, per aquest motiu havia viatjat a Benarés.

El silenci tornà a omplir la sala. L'inspector abandonà el seient per entregar un full a na Coloma, li explicà que volia saber exactament què havia fet durant els darrers dos anys al seu lloc de treball. Ara es dirigia a ella amb una mica més de serenor i manco arrogància. S'acostà a la finestra, allà romangué quiet amb les mans enllaçades a l'esquena, semblava que vigilés tot el que passava al carrer, a la vegada que enfilava cada un dels detalls de la conversa mantinguda. Així ho podia deduir na Coloma, quan el jove es girava i les mirades d'ambdós topaven en silenci. L'olor de tabac començava a ser insuportable per a na Coloma, la calor feia temps que s'havia apoderat del seu cos i encara no comprenia gaire bé el motiu de l'interrogatori

ni la raó per la qual aquell home fumava. Feia ja tres anys que la llei no ho permetia.

Mentre l'inspector tornava a engronsar-se assegut a la seva enorme cadira amb rodes i fumava un cigarro darrere l'altre, deixant-los mig apagats dins un plat de fang, na Coloma es removia inquieta damunt la rostida cadira de fusta mentre duia a terme la feina encomanada per l'inspector. Se sentia incòmoda davant l'actitud persuasiva del policia. Començà a tenir mal de cap i a trobar-se marejada. Deixà el llapis damunt la tauleta i entregà el full a la senyoreta Garcia, qui romania tranquil·la, asseguda davant la pantalla del vell ordinador, deixant escapar algun somriure a l'inspector quan aquest si acostava i li allargava la mà prop de l'entrecuix.

Coloma començà a pensar que l'interrogatori durava massa, veié que la parella estava prou relaxada i que podria ser el moment de partir. Començava a recollir els seus objectes personals quan el comissari alçà els ulls per damunt les ulleretes, la mirà amb molta seriositat i li etzibà:

—Quina relació tenia vostè amb Yamir Menshak?

—Yamir Menshak? Cap, no conec aquest senyor, és el primer cop que sento aquest nom. Qui és? —No prestà atenció al nom, en realitat no tenia interès en ell, sols volia partir.

—Yamir Menshak, recorda? —el comissari li tornà a repetir el nom síl·laba a síl·laba.

—Li repeteixo que no conec aquest senyor. No sé qui és —Coloma emfatitzà damunt cada una de les paraules pausadament, aixecant el to de veu i fixant la mirada en el comissari. No pogué destriar cap emoció en el rostre del policia.

El silenci s'apoderà de l'habitació, inclús la senyoreta Garcia deixà de teclejar i de somriure, encreuà les cames. El jove comissari simulava estar tranquil, pegà una darrera pipada a la llosca que tenia enmig dels dits tenyits de groc i la llençà dins el cendrer sense apagarla. Un simple cop d'ull va servir per donar algunes instruccions a la secretaria qui, sense intercanviar ni mitja paraula, va prémer dues tecles de l'ordinador mentre s'aixecà de la cadira i es dirigí cap a la impressora.

—Aquí ho té, senyor Gual.

El comissari signà el que pareixia la declaració i tornà els tres folis escrits a la senyoreta Garcia fent-li senyals perquè acostés els documents a na Coloma. Mentre s'aixecà de la cadira, i mig recolzat amb les dues mans damunt la taula on seia Coloma, li digué:

—Signi la declaració, no oblidi que no serà l'última vegada que la citi i, sobretot, no abandoni en cap moment la ciutat de Barcelona sense la meva autorització. —L'expressió de la cara d'aquell jove incomodà seriosament a na Coloma, que no pogué dir ni una sola paraula, signà el document i restà immòbil un parell de minuts amb les espatlles caigudes i pàl·lida, extremadament pàl·lida.

El comissari sortí de la sala. La secretaria recordà a na Coloma que havia de partir, l'interrogatori havia acabat, mentre desenganxava l'agulla que subjectava una petita etiqueta amb el seu nom escrit. Acabà de tancar les persianes de l'habitació, negant al sol la seva presència i empresonant l'olor de tabac i brutícia juntament amb l'orgull de na Coloma, a qui les galtes li bullien de ràbia i impotència davant el tracte fred, insensible i poc respectuós del senyor Carles Gual. Quan sortí respirà profundament l'aire pur del carrer, desitjant no haver de tornar a declarar davant aquell home mai més. Caminà lentament per la voravia del carrer i prop de la cantonada sols pogué recordar les darreres paraules del comissari: «No abandoni la ciutat».

Per primera vegada dibuixà un tímid somriure mentre pensava amb veu alta: «Senyor Carles Gual, sortiré de la ciutat si és necessari fer-ho, per evitar la meva partida necessitarà vostè una ordre judicial».

Capítol 1. Desembre de 2009

Mentre la ciutat de Barcelona es preparava per acomiadar l'any 2009, Coloma, asseguda al banc de fusta de devora la pastisseria de ca n'Elisa, deixava passar el temps il·lusionada amb l'arribada de la seva amiga. Al forn de la cantonada havia hagut de fer vint-i-cinc minuts de coa per comprar unes senzilles pastes per acompanyar el te.

«Sembla que la gent torna boja a l'hora de preparar el sopar d'aquesta nit» —pensà Coloma, mentre observava la gent com traginava d'un costat a l'altre carregada amb viandes, vestits ben planxats perfectament col·locats dins bosses de plàstic amb la intenció de mantenir-los intactes.

Una ràfega d'aire gelat li glaçà les galtes i es filtrà per l'obertura de l'abric. El sol feia més d'una hora que havia deixat d'escalfar. El barri, cada vegada amb manco èxit, suportava el transit de vehicles i vianants que lluitaven per guanyar la partida al temps mentre na Coloma no tenia pressa per tornar a casa.

Observà el paquet que la pastissera havia embolicat amb cura i elegància; un llacet vermell envoltava el paper que contenia la safata de cartró carregada de galetes, crespells i neules farcides de torró. Es llevà un dels guants, els dits de la mà dreta hagueren de fer front al fred i amb l'ungla quasi glaçada i amb molta cura desferrà la cinta adhesiva. Sentí l'aroma dels dolços escapar-se, i no pogué evitar ajupir-se, guaitar dins del paquet i gaudir dels records que li produïa l'olor d'ametlla i farina cuita. Quan era nina la mare i l'àvia li deixaven provar les primeres galetes de Nadal que sortien del forn després de refredar-les damunt la pedra de marbre de la cuina. Ambdues esperaven la seva opinió, dretes i silencioses davant seu. Era com si el temps es detingués mentre ella degustava amb tranquil·litat i paciència aquell trosset d'art familiar, i després, com si es tractés d'un ritual, obria els ulls lentament i deia: «Delicioses».

—Ho semblen delicioses! Que aprofiti! —Un home d'uns cinquanta anys, l'observava amb un somriure irònic que fregava la impertinència, mentre amagava el mòbil dins la butxaca de l'abric. Seia prop seu, així que Coloma se separà una mica d'aquell home, arros-

segant-se un parell de centímetres fins a arribar quasi al caire del banc.

-Desitja provar-les? Estava...., estava pensant que n'Elisa continua fent les millors pastes de la ciutat —ho digué sense fixar-se massa en ell. Estava avergonyida.

—Gràcies —Coloma li girà el paquet perquè pogués guaitar a dintre i escollir un dolç—. Si se les ha de menjar totes amb aquesta passió, passarà la nit asseguda aquí.

—Tingui bon final d'any —Coloma s'aixecà ràpidament, volia escapar d'aquella estúpida situació. No es girà per saber si aquell home responia al seu acomiadament, travessà el carrer pel pas de vianants i es barrejà entre la multitud que feia coa per entrar a la pastisseria.

Entrà al portal de casa seva, tancà la porta amb fermesa i escoltà el seu cor: li bategava amb força, no hauria d'haver pujat tan aviat, possiblement s'havia deixat dur pels records de quan era nina i desitjava de veritat tornar a veure na Laura.

Eren les cinc en punt de l'horabaixa quan sonà el timbre de la porta de casa seva. Coloma es dirigí a tota pressa cap a l'entrada, s'aturà davant el mirall penjat al raconet del passadís, es passà nerviosa els dits una i una altra vegada pels cabells, volia estar més que presentable davant na Laura i mostrà un somriure al mirall abans de precipitar-se a la porta. Quan l'obrí ambdues es miraren un parells de segons, no pogueren intercanviar ni una sola paraula fins que na Laura digué:

—Viu aquí la millor periodista de tot Barcelona?

Coloma no respongué, però les dues amigues es fongueren en una llarga i intensa abraçada. Amb aquell gest semblava que volguessin recuperar tot el temps que havien romàs allunyades l'una de l'altra.

—Laura, benvinguda a casa!

—Tenia tantes ganes de veure't.

—Jo t'he enyorat moltíssim —Ho deia de veritat, continuaven abraçades en silenci, Coloma havia enfonsat la cara dins la voluminosa cabellera de na Laura i no podia deixar de respirar profundament. Tornà a sentir el dolç perfum dels seus cabells, tancà els ulls i desitjà poder congelar aquell moment.

—Jo també he enyorat Barcelona —Trencà el silenci i lliurà a na Coloma d'aquella pinzellada de tendresa. A poc a poc apagà el somriure dolç i protector del qual fins ara gaudia i tensà els músculs de la cara mentre contemplava el rostre pàl·lid i inexpressiu de na Laura.

—Et trobes bé? —ho preguntà decebuda davant l'actitud de la seva amiga.

—Perfectament. Una mica cansada pel viatge, són les primeres hores a Barcelona i tinc un article per entregar —Les seves paraules eren fredes i distants.

—Laura, un cop publicat l'article, el cansament i les pors desapareixeran com la boira del matí.

—També pots portar-la enganxada a la pell, no t'imagines... —Laura callà de cop.

Coloma observà la seva mirada perduda, llunyana. Es fixà amb els músculs del coll, estaven tensos, i feia seriosos esforços per engolir la saliva. «Sí que està amoïnada», pensà.

—Una setmana i... arribaran els reconeixements per part de la redacció, les felicitacions dels companys i la satisfacció personal, aquesta sí que s'enganxa a la pell.

—Els companys!

—Sí, l'exigent cap de redacció Rafel, na Marta, en Francesc... —Els nombrà a tots mentre accelerava el ritme de la veu, resà també algunes virtuts i defectes de cada un.

—Prefereixo celebrar-ho amb tu!

—Doncs genial! Portaré una ampolla de cava, gelada... Deixarem que les bombolles vessin fora de la copa i ho celebrarem —Coloma parlava com una adolescent, sentia un rebull a la cara que no podia apagar—. I els altres que mirin, que ens envegin, que descobreixen el que som: unes dones apassionades, entregades al treball.

Coloma continuava amb les galtes vermelles, les mans li fugien mentre acompanyava la conversa amb moviments enèrgics, gairebé descontrolats. Era el primer moment que sentia a na Laura expressar-se amb sinceritat.

—Coloma, he patit un vol una mica mogut, ja saps, les turbulències no solen ajudar a fer la travessia fàcil. Voldria no allargar massa la visita —La mateixa mirada perduda i un sospir profund ofegà l'alegria d'ambdues periodistes.

—Ho sé —Coloma tornà a oferir un somriure a la seva amiga, l'agafà de la mà amb tendresa, realment començava a estar preocupada de veritat: l'actitud de na Laura no era la que esperava. Volia retenir-la vora ella, així que pensà en allargar la conversa—. I com és la ciutat de Benarés? I la gastronomia del país?

—És una ciutat molt interessant, de gent senzilla, més aviat pobra. He gaudit d'una cuina extraordinària, utilitzen algunes espècies que sols es poden trobar als boscos de l'entorn. Aquí no podríem elaborar uns plats com els d'allà.

—Laura, començo a preocupar-me. Segur que estàs bé? —Coloma observava fixament a la seva amiga, i notà que mentre ella gesticulava acaloradament, emocionada, Laura mantenia la mirada absent i els músculs tensos com si estàs cercant l'oportunitat per partir.

—La diferència d'horari, un mal vol, el fred que fa aquí... Tot m'ha afectat una mica. Tinc el cos descompost. Va passar-me el mateix els primers dies, quan vaig arribar a l'Índia —volgué disculpar-se però Coloma sentí com la seva amiga repetia les excuses com si haguessin quedat enganxades dins un rínxol dels seus cabells—. Per què no em contes com van les coses per l'oficina?

—Allà jo sols treballo, no m'agrada relacionar-me amb ningú, ja saps que soc una ànima solitària —Coloma obrí els ulls com si li haguessin de sortir de les òrbites i aixecà les dues mans enlaire. Per primera vegada sentí a na Laura riure, ella repetí la ganyota i rigueren les dues.

—Si et dic que ara em vendria a gust un te.

—I a mi també! —Coloma tornà a alçar les mans, volia repetir la mateixa carussa però no ho aconseguí, una rialleta fresca i espontània ho impedí. Girà l'esquena a na Laura, convençuda que ella la seguiria mentre iniciava una conversa prou frívola, però segura. El que volia era aconseguir iniciar una vetllada com les que compartien abans—. Doncs jo he recorregut cada un dels carrers de la ciutat unes quantes vegades per poder contrastar informació sobre alguns articles que hem publicat a la redacció, cap amb massa importància. He conegut barris que posen la pell de gallina, on la llei és imposada per alguns personatges que val més ni somniar amb ells. En fi, llocs poc agradables per visitar i dels quals no val la pena ni parlar... —Entrà a la

sala d'estar on havia preparat una taula amb les pastes, una safata rodona amb dues tassetes perfectament col·locades dins el seu platet i una tetera i una sucrera de vidre gruixat que li havia regalat na Laura el dia del seu cinquantè aniversari.

Les dues amigues es varen asseure una enfront de l'altra. Na Coloma s'apropà a la seva companya amb una de les tassetes a la mà i mentre li acostà el pitxer amb la llet calenta, baixant el to de veu, molt dolçament li digué:

—Laura, segur que tu tens històries molt interesants per contar. Estic impacient per sentir-les.

—Ja les te contaré. Tenim temps. Has dit que has topat amb persones que millor no conèixer? Conta'm. Segur que són projectes sense acabar i que podríem treballar-hi les dues —Coloma sabia que na Laura havia tornat a desviar la conversa. Pensà que de veritat havia treballat molt intensament amb el seu article, tant que no volia parlar de Benarés, preferia saber el que passava per l'oficina, i en certa manera ho entenia; possiblement ella hauria fet el mateix. Na Laura s'havia d'incorporar de nou a la redacció i calia estar informada.

Coloma contà un bon grapat d'anècdotes succeïdes a l'oficina i algunes xafarderies que anaven creixent de mica en mica durant els minuts de descans i que eren bastant pujades de to. Na Laura les escoltava amb atenció, però era evident que no tenia gens d'interès a intervenir en tot aquell enfilall d'històries que, entusiasmada, anava resant la seva amiga.

Coloma provà per primera vegada les pastes, i d'aquesta manera atorgà el torn de paraula a na Laura. Esperava sentir algun fet interesant, alguna xafarderia divertida en relació a la ciutat de Benarés. Laura sospirà profundament i sense aixecar massa els ulls de la tassa de te, degustà el darrer glop i sense gens d'entusiasme digué:

—Podem compartir un altre te demà i continua'm la conversació, així podrem allargar-la tot el temps que calgui. Necessito anar a casa a descansar.

Na Coloma amagà la decepció que li havien produït les seves paraules, la tristesa s'apoderà d'ella en el moment que comprengué que hauria de desistir de parlar dels seus sentiments, i pensà que possiblement amb els anys havia tornat egoista. Amb la intenció de dissi-